

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak

Protokolant: asyst. sędz. J. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Jerzego Maćkowiaka

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2015 r.

sprawy **D. J.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu

z dnia 11 lutego 2015 r. sygn. akt II K 910/14

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł, w tym wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

H. B.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, wyrokiem z dnia 11 lutego 2015 r. wydanym w postępowaniu o sygn. akt II K 910/14, uznał **oskarżonego D. J.** za winnego przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie cytowanego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności zaliczając na jej poczet okres zatrzymania w dniach 14-15.12.2014 r. W punktach 2-4 zostały też orzeczone wobec oskarżonego środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, świadczenie pieniężne oraz podanie wyroku do publicznej wiadomości (k. 83).

Powyższy wyrok, w części rozstrzygającej o karze, zaskarżył oskarżony (k. 97). Zarzucił rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej na okres próby.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego uściślił, że intencją jego mandanta było spowodowanie zmiany zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na 3 lata oraz wymierzenie kary grzywny do 3 000 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przystępując do opisanego powodów takiego rozstrzygnięcia, właściwym będzie przypomnienie, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy

zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60).

Odnosząc te założenia do realiów niniejszej sprawy, w tym okoliczności przedmiotowo-podmiotowych popełnionego czynu oraz danych osobopoznawczych zebranych o oskarżonym D. J., należało uznać, że kara mu wymierzona w żadnym razie nie była rażąco niewspółmierna. Wręcz przeciwnie, trafnie odzwierciedla ona jego winę, wysoką szkodliwość społeczną jego zachowania i oddaje właściwie społeczny sprzeciw dla sprawców danej kategorii przestępstw. Trafnie wyliczone przez Sąd Rejonowy okoliczności działania oskarżonego jednoznacznie świadczyły o jego głębokiej demoralizacji oraz utrwalonym braku poszanowania dla obowiązującego porządku prawnego. Na szczególne zaakcentowanie zasługuje przy tym fakt, że względem podsądnego zostały od 2005 r. wydane aż cztery wyroki karne. Ostatnim z nich, wydanym przez Sąd Rejonowy w Koszalinie w dniu 18 stycznia 2012 r. został on skazany za umyślne przestępstwo z art. 288 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby (sygn. akt II K 1009/11).

Uwzględniając powyższe, i odnosząc to do wywodów skarżącego, Sąd Okręgowy nie znalazł powodów dla zakwestionowania odmowy udzielenia mu dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Dotychczasowa postawa oskarżonego D. J., jego uprzednia karalność za przestępstwa, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa i to w okresie próby, to okoliczności, które nie pozwalają na przyjęcie, że zachodzi co do niego pozytywna prognoza kryminologiczna. Nie sposób też przemilczeć nikłości argumentacji przywołanej w apelacji na poparcie zaprezentowanego w niej wniosku. Choć prawdą jest, że oskarżyciel publiczny złożył wniosek o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby za popełniony występki, bez przeprowadzenia rozprawy, to jednak Sąd I instancji nie był tym stanowiskiem związany. Zdaniem Sądu odwoławczego dokonawszy samodzielnej oceny sytuacji oskarżonego, trafnie ten organ orzekający uznał, że propozycja prokuratora nie zasługiwała na akceptację. Podkreślić przy tym należy, że oskarżyciel publiczny stanowisko Sądu Rejonowego ostatecznie podzielił. Na rozprawie apelacyjnej nie przychylił się on bowiem do poglądu obrony i zawnioskował o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Należało też stwierdzić, że Sąd niższej instancji, ustalając prognozę kryminologiczną wobec podsądnego, poprawnie uwzględnił wszystkie istotne okoliczności sprawy. D. J., dopuszczając się przypisanego mu w tym procesie czynu, dał ewidentnie wyraz temu, że nie wyciągnął oczekiwanych wniosków z poprzednio prowadzonych przeciwko niemu postępowań karnych. Jak już wyżej wspomniano, a co Sąd Rejonowy opisał na stronie 2 swego uzasadnienia (k. 87), był on już czterokrotnie karany przez sądy rejonowe. W tym trzykrotnie był skazywany na kary ograniczenia wolności oraz raz na karę jednego roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 4 lat próby. Orzeczone tymi wyrokami wolnościowe środki represji karnej nie osiągnęły jednak zakładanych celów. Nie powstrzymały go od dalszego naruszania prawa. Dopuścił się on ponownie czynu zabronionego, a dodatkowo uczynił to w okresie próby. W tej sytuacji, wobec nieskuteczności metod represji dotąd stosowanych, zasadny jest wniosek o potrzebie silniejszego oddziaływania na oskarżonego. Nie ma bowiem żadnej gwarancji, że kolejne środki o charakterze wolnościowym czy probacyjnym, dotąd nieskuteczne, zaczną obecnie przynosić zamierzone efekty. Dodatkowo, kolejna kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania mogłaby zostać niewłaściwie zinterpretowana. Mianowicie wywołać wrażenie, tak w wymiarze indywidualnym jak i powszechnym, o pobłażliwości wymiaru sprawiedliwości dla szkodliwych społecznie zachowań.

Podkreślić też trzeba, że przywoływane w apelacji okoliczności, jak wykonywanie pracy zarobkowej czy posiadanie dzieci i życiowej partnerki, nie zaliczają się do okoliczności nadzwyczajnych. To jest takich, które zdecydowanie i oczywiście poprawiają opinię o sprawcy i przemawiają jednoznacznie za łagodniejszym jego traktowaniem. Za wyjątkiem jakichś szczególnych przypadków każdy przecież posiada bliskich, a także pracuje by zaspokoić potrzeby własne lub osób od siebie zależnych.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy nie widział podstaw aby ingerować w kontrolowane orzeczenie w części dotyczącej wymiaru kary, uznawszy przy tym, iż także pozostałe jej elementy zostały wybrane i określone w prawidłowy

i sprawiedliwy sposób. W konsekwencji, nie stwierdziwszy też bezwzględnych przyczyn odwoławczych, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, o czym orzekł w pkt 1 sentencji.

W pkt 2 Sąd II instancji orzekł o kosztach postępowania odwoławczego. Na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 663) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za instancję odwoławczą. To jest zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w tej instancji (ryczałt za doręczenia) w kwocie 20 zł, a na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (j.t. Dz.U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), wymierzył mu opłatę za II instancję w wysokości 120 zł.

H. B.